

ÖNVALLOMÁS

P Ó S A E D E

Majd ötvenévesen meglátogatom anyámat a kis vajdasági faluban, Völgyesen, ahol születtem. Régi képeim között találok egy kisméretű vásznat, talán az első olajaim közül, egy magányos, vézna kis fa ég és föld között, megdőlve a szél irányába. Húvös, békésszürke felhők és sárosnak tűnő kora tavaszi üde zöld talaj között. Hihetetlen, de én tizenöt évesen megfestettem az életem.

Most már biztos, hogy ez a fa én vagyok.

A középiskola után még az építészet köti le figyelmem, de mind jobban érdekel a képzőművészet és az irodalom. Annál is inkább, mert Zentán élek, ahol az első művésztelep résztvevői karolnak fel, hogy csak egy nevet említsek, Ács Józsefét, akitől sokat tanulok. Az iskola hiánya és a természet szeretete tesz tájfestővé. A Tisza és az alföldi róna kifogyhatatlan modell, melynek hangulatát próbálok immár rendszeres huszonöt évi munkámban megörökíteni. A szárazpasztell technikát erre kifogástalannak találok, nem válok meg tőle.

Visszatérek a magányos fa képeimre. Nagy terveim sohasem voltak a képzőművészet terén, biztos ezért nem igyekeztem, hogy egyetemen tökéletesítem tudásom, ezért az újvidéki tanárképző főiskolán is csak magánúton tanultam, és nem diplomáltam. Nekem más a fontos. Nekem fontos, hogy érzéseimet, vágyaimat, netán szeretetemet, örömeimet, bánatomat vászonra vagy papírra vigyem: ott viszontlássam őket. Ez minden.

Utazásaim Európában pótolták némileg az egyetemet, ennek örülök, olyan körülmények között éltem, melyek lehetővé tették ezt.

A magányos fa én vagyok. Dől a szél irányába egy vézna kis gyümölcsfa, mintha meggyfa volna. Vékony kis ágai tűrik a hideg tavaszi szelet, nem törnek, nem ellenkeznek, megvárják a tavaszi napot és akkor majd . . . Akkor majd újra rügyeznek, új hajtást hoznak, de ez a virág, ez a levél, ez a gyümölcs sem

lesz másmilyen, mint a régi, csak neki lesz új. Apró kis savanyú meggyzemei most sem lesznek édesebbek, nagyobbak és jobbak.

Most a Dunántúlon, egy kis faluban találtam meg nyugalmamat, ott dolgozom, teszem, amit tennem kell.

Azt érzem: őszintén. Ez a fontos nekem. Ez az életem.

Zenta, 1996. szept. 15.